

ת"פ 47798/03/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

29 יוני 2014

ת"פ 47798-03-13 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. הנאשם הורשע על-יסוד הודאתו שניתנה במסגרת הסדר-טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 382(ג) וסעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); היזק במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפה סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

כתב-האישום המתוקן מחזיק שני אישומים. בהתאם לנטען באישום הראשון לכתב-האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת היו נשואים וחיו יחדיו כבני-זוג במשך כ- 21 שנים. למתלוננת ולנאשם שני ילדים משותפים, האחד כבן 20 המשרת בצה"ל, והשני כבן 14. המשפחה התגוררה יחדיו בירושלים. ביום 5.3.2013, בסמוך לשעה 17:00, הגיע הנאשם לדירת המשפחה. המתלוננת שאלה את הנאשם על מועד מוקדם יותר בו הבחינה בסימני סומק על חולצתו. בתגובה לשאלת המתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת וגרם נזק לחפצי הבית כדלקמן: הנאשם סטר על פניה של המתלוננת, משך אותה בכוח בניגוד לרצונה לחדר השינה ואחז אותה בצווארה. כתוצאה ממעשיו האלימים של הנאשם, נגרמו למתלוננת סימני אודם על לחיה ושריטות. כמו-כן, הנאשם שבר את דלת ארון המטבח, ניפץ כלי-הגשה מזכוכית על הרצפה וקרע למתלוננת שרשרת מצווארה. בגין מעשים אלה, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת בת-זוג הגורמת חבלה ממשית וכן היזק במזיד.

בהתאם לנטען באישום השני לכתב-האישום המתוקן, בלילה שבין ה- 16.3.2013 ל- 17.3.2013, בסמוך לשעת חצות, המתלוננת חזרה לדירה לאחר שסיימה משמרת בעבודתה. הנאשם נכנס לחדר השינה ונעל את הדלת, כאשר המתלוננת נמצאת מחוץ לחדר השינה. המתלוננת ביקשה מהנאשם להיכנס לחדר השינה על-מנת להיכנס למקלחת ולהתארגן בחדר השינה, אולם הנאשם סירב לפתוח את הדלת ואיים על המתלוננת כי הוא "יראה לה מה זה". באותן נסיבות המתלוננת התריעה כי תזמין משטרה. בתגובה לכך יצא הנאשם מהחדר, אחז בזרוע שמאל של המתלוננת והשליכה על הרצפה. בהמשך לכך, הניף הנאשם בקבוק זכוכית מעל ראש המתלוננת תוך שהוא מאיים "לשבור לה את

העצמות". בגין מעשים אלה, יוחסו לנאשם עבירות של תקיפת סתם של בת-זוג ואיומים.

בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות שיוחסו לו כמפורט בראשית הדברים.

2. בהתאם להסכמת הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, הוריתי על הכנת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם. יוער כי לא הושגה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש, וכל צד נותר חופשי בטיעונו.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הינו בן 46, ללא עבר פלילי. הנאשם סיים עשר שנות לימוד, בהמשך שירת שירות צבאי כטבח והוסיף לשרת בקבע בתפקיד זה במשך למעלה מעשרים שנה. כיום הנאשם עובד מזה כשלוש שנים כטבח במזנון המופעל באחד ממוסדות השלטון, כך שמדובר באדם המנהל אורח חיים נורמטיבי בתחום העבודה.

בשיחה עם שירות המבחן תיאר הנאשם את היחסים במשפחתו כיחסים טובים ושלל קיומם של קונפליקטים כלשהם. לדבריו, לא הייתה בעיה כלשהי בינו ובין אשתו עד ליום בו היא החליטה להתגרש ממנו, מסיבה שאינה מובנת לו. הנאשם טען כי אינו יודע להסביר את החלטת המתלוננת להתגרש ממנו, וכן הביע תחושה כי אשתו התלוננה במטרה כדי לשפר את מצבה בהליך הגירושין. התרשמות שירות המבחן היתה כי תיאור הנאשם את חיי הנישואין הינו "שטחי ואינו מציאותי". מכל מקום, מהתסקיר עולה כי בחצי השנה האחרונה, הנאשם מצוי בקשר עם בנו הבכור בלבד, וכי אינו בקשר כלל עם אשתו ועם הבן הצעיר, מלבד מפגש אקראי עם האחרון. בני-הזוג מנהלים הליך גירושין במסגרתו ניתן צו מזונות זמני, והנאשם משלם מזונות כנדרש ממנו.

אשר לעבירות נשוא כתב-האישום - שירות המבחן ציין כי הנאשם אישר את ביצוע העבירות והביע צער על כך. הנאשם הסביר כי אשתו ראתה כתמים של איפור על בגדיו ולדבריו החלה להציק לו על-מנת שיסביר את מקורם, וכן השפילה אותו בדרכים שונות. לדבריו, נהג באלימות כלפיה בשל רצונו להשתיק אותה. הנאשם שלל אלימות כלשהי כלפי אשתו או ילדיו באירועים אחרים. שירות המבחן ציין כי ניסה להעמיק עם הנאשם בתיאור האירועים ובהבנת הנסיבות שהובילו למעשיו, אולם הנאשם התקשה בכך. שירות המבחן ציין במפורש כי ניסה לשקף לנאשם את הפער בדבריו, כאשר מחד גיסא הודה בכך שנהג באלימות כלפי אשתו בשני אירועים שונים, ומאידך גיסא טען כי לא היתה כל בעיה בקשר הזוגי עד שהמתלוננת החליטה להתגרש ממנו בלא שהבין מדוע. עם זאת, שירות המבחן ציין כי הנאשם חזר על עמדתו כמקודם. התרשמות שירות המבחן היתה כי הודאת הנאשם בביצוע העבירות הינה פורמאלית בלבד, ואינה מבטאת לקיחת אחריות והכרה בחומרת המעשים.

למען שלמות התמונה, אציין כי פיסקה נוספת בתוך התסקיר, הוקדשה לדברים שמסרה המתלוננת לשירות המבחן בשיחה עימה, במסגרתם פירטה המתלוננת מעשים נוספים שנטען שהנאשם ביצע במהלך השנים, באופן החורג ממסגרת עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם. לסוגיה זו אתייחס להלן בפיסקה 4 ואילך.

אשר להמלצה - בתסקיר צוין כי הנאשם הביע רצון לקבל סיוע טיפולי, אולם התקשה להסביר לשם מה הוא זקוק לטיפול, בשים לב לכך שהוא שלל דפוסים אלימים או התנהגות בעייתית כלשהיא. בהתחשב במכלול האמור בתסקיר, ציין שירות המבחן כי אין הוא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

בקשת הסנגור "להוצאת תסקיר שירות המבחן מתיק בית-המשפט"

4. בטרם הדיון שנקבע לשמיעת טיעוני הצדדים לעונש, הגיש הסנגור בקשה "להוצאת תסקיר שירות המבחן מתיק בית-המשפט". בבקשתו ציין הסנגור כי בתסקיר שירות המבחן הובאו מפי המתלוננת נתונים ועובדות שזכרם לא בא בכתב-האישום, שיש בכוחם להשחיר את הנאשם ולקפח את הגנתו. לטענת הסנגור, שירות המבחן בחר ללא כל הצדקה להאמין למתלוננת כאשר רשם בתסקיר כי "קיים פער גדול בין תיאורו [של הנאשם] לתיאורה של אשתו ביחס לחיים המשותפים", ואף רשם כי תיאור הנאשם את חיי הנישואין היה "שטחי ולא מציאותי". לשיטת הסנגור, התסקיר מציג עובדות שאסור לקחתן בחשבון, והוא חסר ערך שכן הוא מבוסס על נתונים ועובדות שהנאשם לא הודה בהם והם בגדר "רכילות או אמרות מפי השמועה". לפיכך, בקשת הסנגור הינה כי בית-המשפט יורה על הוצאת התסקיר מתיק בית-המשפט, וכן יתעלם מכל נתון או מצג שזכרו לא בא בכתב-האישום המתוקן.

המאשימה התנגדה לבקשת הסנגור. יוער כי בדיון במעמד הצדדים, ראיתי לברר האם הסנגור עותר להגשת תסקיר משלים שיתייחס להשגותיו כנגד התסקיר הקיים (זאת ברוח ההסדר הקבוע בסעיף 191א(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982), אולם הסנגור טען כי אין הוא רואה טעם בכך.

5. לאחר שמיעת טענות הצדדים, אני סבורה כי דין בקשת הסנגור להוצאת תסקיר שירות המבחן מתיק בית-המשפט, להידחות (בכפוף להבהרה שתפורט בהמשך דבריי). הוראת-הדין החולשת על העניין קבועה בסעיף 37 לחוק העונשין הקובעת כדלקמן:

37. חקירה

- (א) הורשע אדם, רשאי בית המשפט, לפני שיגזור את דינו, לדרוש תסקיר בכתב של קצין מבחן על כל אלה:
 - (1) עברו של הנאשם;
 - (2) מצבו המשפחתי של הנאשם עם פרטים מלאים ככל האפשר על הוריו, בן זוגו, ילדיו, אחיו ואחיותיו;
 - (3) מצבו הכלכלי של הנאשם;
 - (4) מצב בריאותם של הנאשם ובני משפחתו;
 - (5) נסיבות פרטיות מיוחדות - אם ישנן - שהביאוהו לידי עבירה.
- (ב) בתסקיר כאמור רשאי קצין המבחן להמליץ לפני בית המשפט על טיב העונש שיש בו, לדעתו, סיכוי להחזיר את הנאשם למוטב.

נקל לראות כי המחוקק ייעד לקצין המבחן תפקיד שעיקרו בחינה והבאה של מכלול הנתונים האישיים הקשורים

בנאשם בפני בית המשפט טרם גזירת דינו, והמלצה על עונש אשר מצוי בו פוטנציאל שיקומי לנאשם. וכך תיאר זאת כב' השופט פוגלמן:

"שירות המבחן מסייע בידו של בית המשפט לאסוף מידע שבית המשפט עצמו מתקשה לאסוף. הוא סוקר עבור בית המשפט את עברו של הנאשם או העצור, את מצבו המשפחתי והכלכלי, את מצב בריאותו ואת קיומן של נסיבות מיוחדות שיכול והובילו לביצועה של העבירה. המלצותיו של שירות המבחן מגובשות על-ידי אנשי מקצוע ומומחים, והן מבוססות על היכרות ישירה עם הנאשם וסביבתו וכן על ניסיון עשיר בהערכת מסוכנותם של נאשמים וסיכויי השיקום שלהם".
(בש"פ 267/11 מדינת ישראל נ' ברמוחה, פסקה 9 (13.1.2011); ראו גם: ע"פ 3472/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 ואילך (3.9.2012), מפי כב' השופט זילברטל).

6. כידוע, מעמדו של קצין המבחן הוא מיוחד. הוא אינו שופר של מי מהצדדים, ואף אינו עד או עד מומחה. הוא גורם מקצועי ממליץ, החב חובת אמון לבית המשפט ומשמש כ"קצין בית המשפט" (Officer of the Court). המלצת קצין המבחן, כשמה, הינה בגדר "המלצה" בלבד, שבית-המשפט ייתן לה משקל מהותי במסגרת שיקולי הענישה, אולם הוא אינו מחויב לפעול לפיה ואינו כבול לה. ובלשונו של כב' השופט ג'ובראן:

"מתפקידו של בית המשפט להעריך ולשקול נסיבות רבות ומגוונות, כמו למשל, חומרת העבירה ונפיצותה בציבור, הגנה על שלום הציבור וביטחוננו, הרתעת העבריין ועבריינים בכוח, התגמול שבענישה וכיוצא באלה. שיקולים אלה אינם מתחום שיקוליו של קצין המבחן, ואין הוא אף מוסמך להמליץ לגביהם. השופט, הוא אשר ישים במאזני שיקוליו, כאחד השיקולים החשובים, גם את המלצתו של קצין המבחן. אך בכך לא סגי... ההחלטה בדבר הענישה היא תחת סמכותו הבלעדית של בית המשפט".
(ראו: רע"פ 5434/07 פריג' נ' מדינת ישראל (9.9.2007)).

לענייננו חשוב לציין כי דווקא משום שתסקיר שירות המבחן מהווה המלצה שאינה מחייבת את בית-המשפט, הרי המידע המובא במסגרת התסקיר, הוא מידע שפעמים רבות אינו עומד בתנאי הקבילות הרגילים: הן משום שהוא מבוסס לא אחת על עדויות שמיעה שנאספו מפי גורמים שונים הקשורים בנאשם, והן משום שהמידע אינו מובא בדרך האדברסרית רגילה ואינו עובר את "כור ההיתוך של החקירה הנגדית". ההלכה הפסוקה הביעה דעתה כי לז' קצין המבחן היה מוגבל להבאת ראיות העומדות בכללי הקבילות הרגילים, יתכן שהיה נמנע מבית-המשפט מידע משמעותי הנחוץ לבחינת עניינו של הנאשם בעת קביעת העונש. נפסק לא פעם כי מאחר שהתסקיר הינו בגדר המלצה גרידא שאינה כובלת את בית-המשפט, אין מניעה שהתסקיר יכלול נתונים שלא ניתן היה להגישם על-פי כללי הראיות. כך הוא הדבר, שכן התסקיר עצמו אינו ראיה וגם הנתונים הכלולים בו אינם בגדר ראיות (ראו: ע"פ 3472/11 פלוני הנ"ל, פסקה 17 והאסמכתאות המובאות שם).

7. המסקנה המתבקשת מכל הנאמר עד כה, היא כי שירות המבחן היה רשאי לשוחח עם המתלוננת ואף להביא

בתסקיר מדבריה. ממילא, אין בעצם השיחה של שירות המבחן עם המתלוננת או בהתייחסות לדבריה במסגרת התסקיר, כדי לפסול את התסקיר או כדי לחייב את הוצאתו מתיק בית-המשפט כמבוקש על-ידי הסנגור. יחד עם זאת, אני רואה להבהיר כי בכל הנוגע לדברים שהובאו בתסקיר מפי המתלוננת, ברי כי בית-המשפט לא יתייחס אליהם כאל עובדה מוכחת או מוסכמת, שכן מדובר בטענות עובדתיות שאינן חלק מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם והן לא הוכחו (ראו והשוו: דברי כב' השופט זילברטל בע"פ 5316/13 מסאלחה נ' מדינת ישראל, פס' 8 (9.12.2013), שם דובר במקרה הפוך בנסיבותיו, במסגרתו הובאו בתסקיר שירות המבחן נתונים מקלים מפיו של הנאשם, אשר חרגו מן העובדות המוסכמות בכתב-האישום באותה פרשה. כב' השופט זילברטל קבע כי יש להתייחס לאותו מידע סובייקטיבי כנתון שנמסר לשירות המבחן ולא כעובדה מוכחת או מוסכמת).

בהמשך לדברים האמורים, אני רואה לציין כי מתסקיר שירות המבחן עולה בבירור כי שירות המבחן שם לנגד עיניו את עובדות כתב-האישום המתוקן ואף ציין כי הנאשם הודה שנהג באלימות כלפי אשתו "בשני אירועים שונים" (אמצע עמ' 2 לתסקיר). עוד אעיר כי למיטב הבנתי, שירות המבחן לא ביסס את עמדותיו או את העדר המלצתו הטיפולית על דברי המתלוננת דווקא. כפי שצוין בפסקה 3 לעיל, שירות המבחן התייחס בתסקירו לפער שעלה מדברי הנאשם עצמו לפני שירות המבחן. זאת מאחר שמחד גיסא, הנאשם הודה בכך שנהג באלימות כלפי אשתו בשני אירועים שונים והביע רצון לסיוע טיפולי. מאידך גיסא, הנאשם טען כי לא היתה כל בעיה בקשר הזוגי עד שהמתלוננת החליטה להתגרש ממנו בלא שהבין מדוע. הנאשם גם שלל התנהגות בעייתית מצידו והתקשה להסביר מדוע הוא זקוק לטיפול. בהסתמך על פער זה בדברי הנאשם עצמו לפני שירות המבחן, התרשמות קצין המבחן היתה כי הודאת הנאשם בביצוע העבירות הינה פורמאלית בלבד, והוא נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

8. סיכומם של דברים עד כה; אינני מוצאת עילה שבדין להוצאת התסקיר מתיק בית-המשפט כמבוקש על-ידי הסנגור, והוא ישמש במסגרת מכלול השיקולים הרלוונטיים במלאכת גזירת הדין. יחד עם זאת, אני רואה להדגיש שוב כי בכל הנוגע לדברים שהובאו בתסקיר מפי המתלוננת, הרי אין להתייחס אליהם כאל עובדה מוכחת או מוסכמת, ולפיכך בית-המשפט לא יתבסס על אותם דברים במסגרת השיקולים לגזירת עונשו של הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש

9. באת-כוח המאשימה עמדה על חומרת העבירות אשר בביצוען הורשע הנאשם ועל נסיבותיהן. לדידה של המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין כל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום נע ממאסר קצר ל- 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לגזירת העונש המתאים - נוכח העדר עבר פלילי והודאת הנאשם מחד גיסא, אך גם בשים לב למפורט בתסקיר שירות המבחן בדבר אי הכרת הנאשם בבעייתיות הטמונה בהתנהלותו וכן העדרה של המלצה טיפולית מאידך גיסא, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם עונש כולל בגין שני האישומים של 12 חודשי מאסר בפועל, לצד הטלת עונש מאסר מותנה.

10. מנגד, הסנגור הגיש כראיות לעונש מכתבי המלצה ממקומות עבודה של הנאשם וכן משירותו הצבאי. עוד הציג הסנגור תיעוד בדבר חובות כספיים שצבר הנאשם בין היתר בגין תקופת מעצרו בה לא עבד, וכן מסמכים אודות קיום הליך גירושין בין בני-הזוג המצוי לכאורה בשלב מתקדם. לגישת הסנגור, מדובר בעבירות המצויות ברף חומרה תחתון מבחינת נסיבות ביצוען. לפי הנטען, מתחם העונש ההולם בגין עבירות מן הסוג בהן הורשע הנאשם נע ממאסר על-תנאי

עד מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות או לכל היותר מאסר בפועל קצר מאחורי סורג ובריה. אשר לגזירת העונש המתאים - הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא, לרבות העדר עבר פלילי וכן הודאת הנאשם שחסכה זמן שיפוטי וייתה את הצורך בהעדת המתלוננת. הסנגור הוסיף ועמד על כך שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריה בגין תיק זה במשך כחודשיים וחצי ולאחר מכן שהה בתנאי מעצר בית מלא כשלושה חודשים נוספים. עוד עמד הסנגור על כך שהנאשם הינו איש עובד, וטען כי אין להוסיף ולפגוע בפרנסת הנאשם מעבר לנזק שכבר נגרם לו עקב מעצרו. בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור להסתפק בעונש מאסר מותנה וקנס, והפנה לפסיקה בעניין.

הנאשם עצמו הביע חרטה "על כל מה שקרה בדרך" ועמד על כך שמזה כשנה הוא אינו מתקרב לאשתו או יוצר עימה קשר, וכי השניים קרובים לסיום הליך הגירושין ביניהם. במועד מתן גזר-הדין, העביר לעיוני הסנגור דברים שכתב הנאשם, בהם הוא מביע חרטה על מעשיו ומבקש להתחשב בכך שהוא בקשיים כלכליים ואינו רוצה לאבד את מקום עבודתו.

מתחם העונש ההולם

11. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את מעשי העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה. בנסיבות העניין, אני סבורה כי כל אחד משני האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, מהווה אירוע נפרד לפי סעיף 40ג לחוק העונשין לצורך קביעת מתחם של ענישה הולמת. עם זאת, בהתחשב בכך שמדובר באירועים העוסקים בעבירות מאותו סוג שבוצעו בסמיכות זמנים כלפי אותה מתלוננת, אני סבורה כי ראוי לגזור בגינם עונש כולל כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

12. **הערכים החברתיים שנפגעו** בגין עבירות האלימות והאיומים בגין הורשע הנאשם עניינם בהגנה על שלמות הגוף מפני פגיעה פיזית ובהגנה על תחושת הביטחון האישי ועל שלווה הנפש. הצורך בהגנה על ערכים אלה מקבל משנה-תוקף כאשר עבירות האלימות והאיומים מבוצעות כלפי בת-זוג, באופן החותר תחת תחושת הביטחון האישי שאמור אדם לחוש בקרב בני משפחתו. בתי-המשפט עמדו בפסיקותיהם על הצורך להעביר מסר עונשי ברור ומרתיע בגין עבירות מהסוג הנדון. ביטוי לכך ניתן למצוא בעובדה שהמחוקק ראה להכפיל את העונש המרבי שבית-המשפט מוסמך להטיל בגין עבירות תקיפה למיניהן כלפי בת-זוג וקטינים בתוך המשפחה. למען שלמות התמונה, אוסיף כי העבירה של היזק במזיד נועדה להגן בעיקרה על הקניין הפרטי, אולם כאשר היא מבוצעת בתוך התא המשפחתי יש בה גם כדי לחתור תחת התפיסה לפיה "ביתו של אדם מבצרו".

13. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מעלה כי הנאשם נקט באלימות כלפי אשתו בשני אירועים שונים. באירוע הראשון, בתגובה לשאלתה של המתלוננת בדבר סימני איפור על חולצת הנאשם, הנאשם סטר על פניה של המתלוננת, משך אותה בכוח בניגוד לרצונה לחדר השינה ואחז אותה בצווארה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת סימני אודם על לחיה ושריטות. מעשיו של הנאשם לוו גם בגרימת נזק לרכוש: שבירת דלת ארון המטבח, ניפוץ כלי הגשה מזכוכית על הרצפה וכן קריעת שרשרת מצווארה של המתלוננת. העובדה כי המתלוננת הקדימה ושאלה את הנאשם לגבי סימני איפור שראתה על חולצתו, אינה יכולה להצדיק בשום אופן תגובה אלימה מהסוג המתואר. באירוע השני, איים הנאשם על המתלוננת כי "יראה לה מה זה". לאחר שהמתלוננת אמרה כי תזמין משטרה,

הנאשם אחז בזרועה, השליכה על רצפת הבית ואיים עליה כי "ישבור לה את העצמות" תוך שהניף בקבוק זכוכית מעל ראשה. אין להקל ראש בחומרתם של המעשים, בהתחשב בכך שמדובר בשני אירועים נפרדים, כאשר באחד מהם נגרמה למתלוננת חבלה ממשית תוך שבירת חפצים בבית וקריעת שרשרת מצווארה של המתלוננת, ובאירוע השני ספגה המתלוננת את השלכתה לרצפה וכן איומים שכוונו כלפי שלמות גופה תוך שימוש בנשק קר (הנפת בקבוק זכוכית מעל ראשה) והכל בתגובה לכך שאמרה כי תזמין משטרה.

14. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי כאשר מדובר בעבירות אלימות במשפחה בעטיין נגרמת חבלה ממשית, וכן כאשר מדובר באיומים שלוו בשימוש בנשק קר, נוהגים בתי-המשפט פעמים רבות להטיל עונש הכולל רכיב של מאסר בפועל, ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות - הכל בשים לב לנסיבותיהם של המעשה ושל העושה. אעיר כי בחינת הפסיקה אליה הפנה הסנגור העלתה כי חלקה עסקה בעבירת תקיפה-סתם של בת-זוג ללא גרימת חבלה ממשית, וכן באיומים שלא לוו בשימוש באמצעי קר. כמו כן, בחלק מהמקרים שולבו הנאשמים בהליכים טיפוליים, דבר שתמך באותם מקרים בענישה שיקומית באופייה.

15. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בשים לב לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם; בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים כפי שפורטו לעיל; ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם** למעשי העבירה במסגרת האישום הראשון לכתב-האישום המתוקן בשים לב לרף האלימות בו עסקין (סטירה על פני המתלוננת, משיכתה בכוח ואחיזה בצווארה תוך גרימת חבלה ממשית, וכן קריעת שרשרת מצוואר המתלוננת ושבירת חפצים בבית) נע ממאסר קצר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. **מתחם העונש ההולם** למעשי העבירה במסגרת האישום השני לכתב-האישום המתוקן (שכלל אחיזת המתלוננת בזרועה והשלכתה לרצפה, ללא גרימת חבלה ממשית, וזאת בתגובה לכך שהמתלוננת אמרה שתזמין משטרה, וכן איומים שכוונו כנגד שלמות גופה של המתלוננת ולוו בשימוש באמצעי קר בדמות הנפת בקבוק זכוכית מעל ראשה של המתלוננת) נע אף הוא ממאסר קצר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחמי הענישה לקולא?

16. בהתייחס לטענות הסנגור, אומר כי לא ראיתי לסטות ממתחמי הענישה לקולא משיקולי שיקום כאמור בסעיף 40ד לחוק העונשין. אזכיר כי שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. אף הסנגור לא טען כי הנאשם שולב מיוזמתו במסלול טיפולי כלשהוא. בנתונים שהובאו לפניי לא נמצא לי, אפוא, בסיס לחרוג ממתחמי הענישה לקולא. מסיבה זו, לא ראיתי להיעתר לבקשת הסנגור להורות לשירות המבחן להגיש תוכנית של"צ בעניינו של הנאשם, ובקשה זו נדחית.

העונש המתאים

17. כפי שהובהר בפסקה 11 לעיל, בנסיבותיו של המקרה שלפניי מצאתי לגזור עונש כולל בגין שני האירועים נשוא כתב-האישום המתוקן.

לקולא, שקלתי את הודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן, דבר שחסך בין היתר את הצורך להעיד את המתלוננת. עוד שקלתי את החרטה שהביע לפני הנאשם. בנוסף, שקלתי את העובדה שמדובר בנאשם חסר עבר פלילי, שהיה עצור מאחורי סורג ובריח תקופה משמעותית מיום 20.3.2013 עד יום 9.6.2013, ולאחר מכן היה נתון במעצר בית מלא באיזוק אלקטרוני עד יום 2.9.2013 שאז בוטלו ההגבלות, למעט ההרחקה מהמתלוננת. הנאשם שמר על תנאי ההרחקה מאשתו לאורך כל הדרך. כיום בני-הזוג פרודים, ונמצאים בשלבים מתקדמים בהליך הגירושין ביניהם, תוך שהנאשם מקפיד על תשלום מזונות.

לחומרה, עומדת חומרת המעשים כפי שפורט לעיל, וכן הצורך להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנות המעשים. לחובת הנאשם יש לשקול גם את עמדת שירות המבחן, שהתרשם מטעמים עליהם עמדתי כי הנאשם לא מכיר לעומק בבעייתיות הטמונה בהתנהלותו ובגורמים לה, תוך ששירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית כלשהיא בעניינו של הנאשם.

18. באיזון הכולל בין מכלול השיקולים, ראיתי לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל, אשר נוכח מכלול השיקולים לקולא אראה לאפשר לנאשם לרצותו בדרך של עבודות שירות.

אדגיש כי בקביעת משך תקופת המאסר בעבודות שירות, נתתי משקל ממשי לעובדה שהנאשם היה עצור מאחורי סורג ובריח תקופה של כחודשיים וחצי בגין התיק הנוכחי, ולאחר מכן שהה במעצר בית מלא (בין היתר ללא יכולת להתפרנס) למשך שלושה חודשים נוספים. אלמלא נתונים אלה, תקופת עבודות השירות היתה ממושכת יותר.

סוף דבר

19. אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים האמורים, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. חודשיים מאסר בפועל, אותם יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 9.9.2014 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשם לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו כן, מוזהר הנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

ב. מאסר על-תנאי של חודשיים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירה של אימים.

ג. מאסר על-תנאי של שישה חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת אלימות שהיא פשע.

המזכירות תמציא העתק גזר הדין ליחידת הממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

גזר-הדין יפורסם, ללא פרטים מזהים של הנאשם והמתלוננת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, א' תמוז תשע"ד, 29 יוני 2014, במעמד הצדדים.